

Arrest

nr. 49 609 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 2 mei 2010 België binnen en dient op 3 mei 2010 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen op 11 augustus 2009 te Patra, Griekenland.

Op 10 mei 2010 vraagt België aan de Griekse autoriteiten de overname van verzoeker op basis van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

De Griekse autoriteiten reageren niet en worden overeenkomstig artikel 20.1.c van de Dublin-II-Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname van verzoeker. België deelt dit aan de Griekse autoriteiten mee op 13 juli 2010.

Op 19 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)e en 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 03.05.2010 asiel. Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de betrokkene op 11.08.2009 te Patra (Griekenland) asiel vroeg. Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dit. Hij stelde dat hij van mei 2009 tot 29.04.2010 in Griekenland verbleef en dat zijn asielaanvraag door de Griekse instanties werd afgewezen. Hij verkreeg naar eigen zeggen een bevel om binnen zestig dagen het grondgebied te verlaten.

Op 10.05.2010 werd een verzoek voor terugname gericht aan Griekenland op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor terugname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op basis van artikel 16(1)c én die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 op 13.07.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat hij vanuit Griekenland naar België kwam omdat zijn asielaanvraag door de Griekse instanties werd afgewezen en hij het bevel kreeg om binnen de zestig dagen het grondgebied te verlaten. België zou hem door vrienden in Griekenland zijn aangeraden. De betrokkene voegde dat hij niet naar Griekenland wil terugkeren en hoopt dat hij in België een eerlijke behandeling van zijn asielaanvraag hoopt te krijgen. Betreffende deze motieven benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat de Griekse instanties volgens artikel 20(1)c verantwoordelijk werden en zijn gehouden tot de terugname van de betrokkene én tot de behandeling van zijn asielaanvraag.

We merken op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet.

Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze

omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument dat ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt gevolgd (cfr. arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van de betrokkene zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat zijn asielaanvraag door de Griekse instanties werd behandeld en dat hij als asielzoeker door de bevoegde instanties huisvesting in Patra kreeg. Hij uitte geen vrees tegenover de Griekse instanties en maakte geen melding van feiten, die zouden wijzen op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene suggereert wel dat zijn asielaanvraag in Griekenland niet eerlijk zou zijn behandeld. Hij brengt geen elementen aan, die toelaten te oordelen of deze insinuatie gegrond zou zijn. Het feit, dat de asielaanvraag van de betrokkene door de Griekse instanties werd afgewezen, impliceert niet dat zijn asielaanvraag niet zou zijn behandeld volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de bovenvermelde argumenten moeten we dan ook oordelen dat de suggestie van de betrokkene dat de Belgische instanties zijn asielaanvraag -in tegenstelling tot de Griekse- "eerlijk" zouden behandelen niet gegrond is.

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Verordening 343/2003 (we verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008, nr. 32733/08, K.R.S. tegen Verenigd Koninkrijk, : "the presumption must be that Greece will abide by its obligations under those directives"). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Verordening 343/2003 aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder -indien nodig- via een procedure voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming verkrijgen.

De betrokkene verklaarde geen familie in België te hebben. Hij stelde wel dat een broer van hem op legale wijze in Griekenland verblijft. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een terugkeer naar Griekenland een inbreuk zou betekenen op artikel 3 van het EVRM.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 16(1)e en 20(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties."

Op 24 juli 2010 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in van deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 46 637 van 26 juli 2010 wordt deze vordering verworpen.

Een poging tot overdracht aan Griekenland op 30 juli 2010 wordt geannuleerd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beslist op 29 juli 2010 dat verzoeker niet van het grondgebied mag worden verwijderd tot 29 september 2010, overeenkomstig artikel 39 van het procedurereglement van het Hof.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
Aangezien, eerste onderdeel van het middel, de verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat Griekenland een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden,

Terwijl, op basis van zeer recente rapporten uitgaande van gerenommeerde organisaties duidelijk blijkt dat de omzetting niet correct gebeurde;

In juli 2009 werd de Griekse asielprocedure grondig hervormd. De mogelijkheid van beroep werd ongedaan gemaakt en de enige mogelijkheid die nu open staat tegen een negatieve beslissing in eerste aanleg is een beroep bij de Raad van State, een rechtscollege dat niet oordeelt over de feiten.

Hierop stelde het UNHCR onmiddellijk een einde aan de samenwerking met de Griekse autoriteiten aangezien deze hervorming nog minder garanties zou bieden dan voorheen reeds het geval was

"The new Presidential Decree modified Presidential Decree 90 from 2008. The intention is now that asylum claims will be examined at one final stage by Police Directors all over the country, who will be assisted by advisory committees. These advisory committees will consist of two police officers, one representative of the Region and one representative of the UNHCR. The Appeals' Board is abolished and loses its influence, also with regards to pending claims. The one legal remedy now available to asylum seekers is to submit an appeal to the Council of the State, the Higher Administrative Court, which does not deal with the essence of their claim.

This change represents a serious setback, since the treatment of asylum seekers in Greece, already unacceptable, will deteriorate still further under the intended new status determination system - it envisages responsibility for assessing claims at first instance should lie with police directorates.

The UNHCR considered that these new developments were "likely to make protection in Greece even more elusive for those who need it", and on 17 July 2009 felt compelled to state that they will not participate in the new asylum procedure:

The new PD decentralises asylum decision-making at first instance to over 50 police directorates across the country which are faced with serious shortcomings related to expert personnel, interpretation services and legal aid.

It also abolishes the existing appeals' board, which was the decision-making body at second instance, and only maintains a limited judicial review before the Council of State, thus not guaranteeing the rights to an "effective remedy". Furthermore by designating the Alternate Minister of Public Order as the decision-making authority for the pending appeals (backlog), it would not be compatible with EU Legislation that requires an independent organ from the first instance decision-making body.

In light of the above, at the present stage the UNHCR cannot participate either at the Advisory Refugee Committees for the examination of the asylum claims at first instance or at the Advisory Appeals' Committees for the examination of the backlog of some 30,000 pending appeals"

In 2007 bedroeg het erkenningspercentage in Griekenland in eerste aanleg 0,04%. De eerste 6 maanden van 2008, bedroeg dit 0,03%.

Na enkele maanden na de inwerkingtreding van de nieuwe asielprocedure blijkt dat de nieuwe procedure in de praktijk de gehele asielpolitiek heeft verstoord: « In July 2009, Presidential Decree

81/2009 entered into force. This decree changes the Greek asylum procedure in a number of important ways, including the personal interview. Despite its entry into force, in practice this Decree has not yet been fully implemented. Few personal interviews have been conducted since it came into effect. Instead, most interviews are postponed. How this backlog will be handled remains unclear, especially since there is a severe lack of qualified interpreters and specifically trained staff that could conduct interviews."

De hervorming voorziet in een decentralisatie die niet realistisch is gezien de beperkte middelen en het beperkte niveau van opleiding: "(...) civil servants working for the Region have also systematically failed to show up for interviews to be conducted by the committees, which have consequently been postponed. This means that in practice the Committee has not been able to operate as described above. As a result most interviews have been postponed for three months. Some interviews have however been carried out. Instead of constituting an improvement to flawed asylum procedures, the new Decree actually negatively influences the quality of interviews. Personal interviews are now decentralised and spreads the job of interviewing asylum seekers to police directorates throughout the country. Police officers have a host of other duties and lack training in asylum law or in conducting interviews with fearful and traumatized asylum seekers."

Tot slot: "Pursuant to Presidential Decree 81/2009 asylum seekers will no longer be able to have the rejection of their asylum application reviewed on its merits by a designated appeals board. After the decision to reject the asylum application there exists only the possibility to initiate a procedure before the Council of State. The Council of State will however only examine whether the decision has been made in accordance with the law. It is not able to review the decision on its merits. This abolishment of the second instance procedure, is especially alarming, now that the asylum seekers as a result of the refusal of the UNHCR to participate in first instance decision making, are now exclusively left to the judgment of police officers, who have not received appropriate and sufficient training for this task."

Dat de vaststelling van DVZ, welke berust op verkeerde feitelijke gronden, determinerend was teneinde de beslissing tot weigering van verblijf aan verzoeker te betekenen en zodoende zijn verwijdering naar Griekenland te bewerkstelligen;

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;

Aangezien, tweede onderdeel van het middel, verzoeker het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel naar Griekenland

Terwijl, het UNHCR zijn standpunt heeft herbevestigd in zijn 'UNHCR observations on Greece as a country of asylum, December 2009 en de lidstaten verzoekt de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 3 van de Verordening nr. 343/2003 toe te passen. « In light of the situation described above, UNHCR continues to advise Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin Regulation or otherwise. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Regulation, allowing States to examine an asylum application even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in the Dublin Regulation; and of Article 15 with regard to unification of extended family members within the EU. UNHCR is ready to work with the Greek authorities to address the ongoing challenges and encourages EU Member States and institutions to lend their support to the endeavour. Until respect for international and EU refugee law principles is assured, however, UNHCR cannot endorse the application of the Dublin II Regulation or other arrangements for transfer of asylum-seekers to Greece.

Dat het UNHCR aldus op uitdrukkelijke wijze de Dublin lidstaten beveelt om op dit moment zichzelf bevoegd te verklaren voor asielaanvragen die in principe onder de Griekse verantwoordelijkheid zouden vallen (art. 3, 2° Dublin II verordening);

Bovendien stelde ze uitdrukkelijk dat het UNHCR haar standpunt in de toekomst wel zal aanpassen als Griekenland voldoende verbeteringen zou aanbrengen in haar asielsysteem.

Haar standpunt bleef tot op heden echter ongewijzigd, zodat de administratieve beslissing waarbij verzoeker naar Griekenland wordt overgebracht in het kader van de Dublin-procedure, en die als dusdanig ingaat tegen voormeld standpunt (advies) van het UNHCR, een bijzondere motivering vereist;

Dat het ingaan tegen een niet-bindend advies een strengere motivering vereist, a fortiori het UNHCR een gerenommeerde internationale organisatie is waarbij normalerwijze de overheid steeds de standpunten van het UNHCR volgt, of minstens het niet volgen van voormelde standpunten uitvoerig motiveert, aangezien de Belgische overheden een hoge vertrouwenswaarde toekent aan rapporten uitgaande van het UNHCR;

Dat in casu de reden van afwijking van het advies van het UNHCR niet gemotiveerd wordt in de betreden beslissing, zodat manifest sprake is van een schending van de motiveringsverplichting;

Zodat, de verwijderingmaatregel dd. 19.07.2010 de artikelen 2 en 3 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet schendt;”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt, nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en dit hem toelaat om de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Verwerende partij meent dat het middel onontvankelijk is.

Ten overvloede en in antwoord op verzoekers kritiek merkt verwerende partij op dat verzoeker in zijn enig middel kritiek uit op de vernieuwingen in de Griekse asielprocedure. Verwerende partij laat gelden dat verzoekers grieven feitelijke grondslag missen. Verzoeker heeft reeds een asielaanvraag ingediend in Griekenland en heeft daar meer dan een jaar verbleven. Hij meent dat zijn asielaanvraag niet correct werd beoordeeld.

Verwerende partij laat gelden dat Griekenland overeenkomstig de Dublin-II-Verordening de verplichting heeft om verzoeker terug te nemen en dat België als lidstaat niet de wettelijke mogelijkheid heeft om controle uit te oefenen op een andere lidstaat. Evenmin kan van een andere lidstaat worden verwacht de toepassing van de Europese reglementering door een andere lidstaat te evalueren. België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling. Alle lidstaten passen overigens de Dublin-II-Verordening en de overdracht van asielzoekers naar Griekenland toe. Ze hebben geen enkele reden om dat niet te doen: noch het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft de lidstaten een algemeen verbod van overdracht aan Griekenland opgelegd. Ten overvloede wijst verwerende partij er nogmaals op dat het niet aan de lidstaten noch aan de Commissie toekomt om Griekenland te “veroordelen” maar enkel aan het Hof van Justitie en aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder dient te worden opgemerkt dat Griekenland ook verdragspartij is bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en bij de Dublin-II-Verordening en derhalve gehouden is verzoekers asielaanvraag te behandelen conform voormelde verbintenissen. Verzoekers beweringen kunnen aan het voormelde geen afbreuk doen. Bij het toepassen van de Dublin-II-Verordening komt het slechts aan de Belgische autoriteiten toe om de hen opgelegde verplichtingen na te komen en zij kunnen niet verantwoordelijk worden gesteld indien een andere staat bepaalde verplichtingen niet zou nakomen.

Verwerende partij laat daarbij gelden dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublin-II-Verordening wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker dient zijn rechten in Griekenland uit te putten en zo hij er onregelmatig zou worden behandeld, dient hij zich tot de bevoegde autoriteiten te richten.

Verwerende partij merkt tevens op dat Griekenland zich de voorbije maanden niet enkel heeft beperkt tot het omzetten van de richtlijnen maar ook de nodige praktische maatregelen heeft genomen om te garanderen dat deze regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Verwerende partij geeft in de nota een uitgebreide opsomming van concrete maatregelen die reeds werden genomen en geïmplementeerd. Deze maatregelen en elementen wijzen erop dat de Griekse overheid de aanbevelingen van internationale organisaties niet zomaar naast zich neerlegt, maar zich integendeel actief inzet voor een verbetering van de bestaande praktijken.

Verzoeker kan niet ontkennen dat de Griekse autoriteiten hoe dan ook gehouden zijn hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Wanneer verzoeker meent dat dit niet het geval zou zijn, kan hij zich nog steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog zijn rechten te verkrijgen.

Verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verwerende partij vervolgt dat verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen niet van aard zijn aannemelijk te maken dat er toepassing diende te worden gemaakt van de soevereiniteitsclausule. Verwerende partij heeft inzake deze mogelijkheid een eigen appreciatiebevoegdheid. Uit artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening kan geen verplichting worden afgeleid voor de Belgische staat om een asielerzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

Uit de zeer uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de staatssecretaris ter dege rekening heeft gehouden met de door verzoeker daadwerkelijk ingeroepen elementen. Hij is geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, tot de bestreden beslissing gekomen.

3.3. In de repliekmemoirie verwijst verzoeker naar het inleidend verzoekschrift.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 16.1.e en 20.1.c van de Dublin-II-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4.1. Verzoeker steunt zijn kritiek in het eerste onderdeel van het middel hoofdzakelijk op het feit dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat Griekenland een Europese lidstaat is die tevens de Conventie van Genève heeft ondertekend en waar verzoekers asielaanvraag correct zal worden behandeld en waar er gepaste opvangmogelijkheden zijn, terwijl volgens verzoeker geen rekening wordt gehouden met rapporten van internationale organisaties waaruit blijkt dat de omzetting van de Europese regelgeving niet correct gebeurde.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn Dublininterview op 5 mei 2010 heeft verklaard dat hij in Griekenland een asielaanvraag heeft ingediend op 17 mei 2009 en dat hij van mei 2009 tot 29 april 2010 heeft verbleven in een huis in Patra dat hem toegewezen was

door de autoriteiten. Na een negatieve beslissing inzake zijn asielprocedure kreeg hij 60 dagen om het grondgebied van Griekenland te verlaten. Dit wordt als dusdanig ook vermeld in de bestreden beslissing. Ongeacht de inhoud van de rapporten die verzoeker aanhaalt, dient vastgesteld te worden dat verzoekers asielaanvraag in Griekenland werd behandeld en gefinaliseerd en dat hij gedurende deze periode opvang kreeg. Verzoekers eigen ervaringen en verklaringen laten dus niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing steunt op “verkeerde feitelijke gronden”, dat zijn asielprocedure niet behandeld zou worden in Griekenland en dat hij er geen gepaste opvang zou krijgen.

Waar verzoeker verwijst naar het erkenningspercentage van asielaanvragen in Griekenland in 2007 en de eerste helft van 2008, wordt erop gewezen, daargelaten de vraag naar de actualiteitswaarde van deze cijfers, dat het feit dat het percentage van vreemdelingen aan wie een beschermingsstatus verleend wordt in Griekenland mogelijk vrij klein is in verhouding tot het aantal aanvragen, niet aantoont dat de Griekse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen. Binnen het vastgelegde kader is het de verschillende lidstaten immers toegelaten om een ruimere invulling te geven aan de voorziene beschermingsstatuten. Het feit dat een lidstaat zich strikter houdt aan de voorgeschreven minimumnorm houdt evenwel niet in dat deze norm miskend wordt. Daarenboven moet geduid worden dat elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden en dat het erkenningspercentage uiteraard ook gekoppeld is aan de achtergrond van de vreemdelingen die een asielverzoek indienen.

Waar verzoeker aanvoert dat de asielpolitiek in Griekenland is verstoord sedert juli 2009, herhaalt de Raad dat verzoeker dit niet op goede gronden kan aanvoeren, gezien zijn persoonlijke ervaring waaruit blijkt dat hij in mei 2009 een asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland die werd behandeld en gefinaliseerd in april 2010 en waarbij verzoeker gedurende deze hele periode opvang gekregen heeft in een door de autoriteiten ter beschikking gestelde woning.

De Raad merkt op dat Griekenland een lidstaat is van de Europese Unie, een rechtsstaat en partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en bovendien gebonden is door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: “*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.*” Vrije vertaling: “*Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen*”).

Verzoeker die zelf gedurende de hele duur van zijn asielprocedure in de opvangstructuur in Griekenland verbleven heeft, maakt het tegendeel niet aannemelijk door een loutere verwijzing naar een rapport van het UNHCR. De verwijzing naar algemene rapporten, ook al zijn ze afkomstig van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, volstaat niet in deze. Daarnaast wordt vastgesteld dat het feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in voorliggende zaak de overheid verzocht - met het oog op een goed verloop van de procedure voor het Hof - verzoeker tijdelijk niet naar Griekenland over te brengen, evenmin toelaat vast te stellen dat de door verzoeker aangevoerde bepalingen geschonden zijn of dat hij zelf in Griekenland niet op een correcte wijze zal behandeld worden. Dit betreft immers enkel een “interim measure” voorzien in “Rule 39” van de “Rules of Court” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Dit is een maatregel die genomen wordt in afwachting van de behandeling van het verzoekschrift door het Europees Hof.

De stelling van verzoeker dat de procedure voor de Griekse Raad van State niet volstaat als beroepsprocedure, laat op zich niet toe te besluiten dat verzoeker niet zou kunnen beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Verzoekers redenering dat de herziening van het Grieks asielsysteem tot op heden niet voldoet aan de vooropgestelde Europese normgevingen kan bezwaarlijk gevolgd worden aangezien uit een wijziging van een asielsysteem en meer bepaald de beroepsprocedure niet *ipse facto* kan afgeleid worden dat het systeem faalt, laat staan een inbreuk uitmaakt op de Europese regelgeving ter zake. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat de Griekse autoriteiten op 20 januari 2010 een grondige herziening van hun asielsysteem hebben aangekondigd. Hieraan wordt het volgende toegevoegd:

“Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Verordening 343/2003 (we verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008, nr. 32733/08, K.R.S. tegen Verenigd Koninkrijk, : “the presumption must be that Greece will abide by its obligations under those directives”). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Verordening 343/2003 aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een ‘inbreukprocedure’ opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder –indien nodig- via een procedure voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming verkrijgen.”

Verzoeker bekritiseert dit motief niet en uit enkel bezwaren tegen de wijzigingen in de Griekse asieprocedure doorgevoerd in juli 2009. Verzoeker brengt niets in tegen de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris die leiden tot de toepassing van de Dublin-II-Verordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris is in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing genomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.4.2. In een tweede onderdeel van het enig middel zet verzoeker uiteen dat het UNHCR alle lidstaten heeft aangeraden om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening. Nu het UNHCR dit advies heeft uitgebracht meent verzoeker dat “het ingaan tegen een niet-bindend advies een strengere motivering vereist” en dat *in casu* de afwijking van het advies van het UNHCR niet gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat verzoeker verwijst naar een advies van het UNHCR. Nu dit advies uitgaat van een internationale organisatie kan verzoeker niet met goed gevolg verwijzen naar de desbetreffende regels die van toepassing zijn in het Belgisch administratief recht. Bovendien is bij het nemen van de bestreden beslissing *in casu* niet voorzien dat er adviezen zouden moeten worden gegeven, laat staan worden gevolgd. Deze opmerkingen van verzoeker kunnen niet worden aangenomen.

Artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft de door verzoeker tijdens zijn Dublininterview aangebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven waarom hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening vervatte mogelijkheid. Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening schept op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van verwerende partij. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom de gemachtigde van de staatssecretaris geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

De schending van de formele en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET